

Ран Босилек
Мъдър Ежко

Едно време всичките животни край морето се събрали. На царски трон седял Лъвчо. А редом с него Баба Меца, Кумчо Вълчо, Кума Лиса, Ежко Бежо, Котаранчо, Петлю сладкогласен...

Кой такваз отбор дружина по ум би могъл надмина?

Изправил се Лъвчо и рекъл:

– Братя, нека ни Петлю обади за какво сме се събрали!

Кацнал Петлю на дърво високо и започнал:

– Другари, очи към небето подигнете и златен Слънча погледнете!

Откак свят светува, той ни праща светлина и топлина. А сетихме ли се нявга ние да му сторим що-годе добрина? И ето, днес сме се събрали да обмислям и решим как да му се отплатим! Съгласни ли сте, другари?

– Съгласни, съгласни!

Погледнал Лъвчо към небето и добавил:

– Сега остава, мили братя, да мисли всеки, та по-скоро да измислим с какво на Слънча да се отплатим!

И сложили всички животни пръсти на челата...

Мислили, мислили, ала никой не можал да намисли насперед слънцето отплата.

Изправил се тогава мъдър Ежко и казал:

– Братя, откак сме се родили, ние с другари понасяме и радости, и скърби. Задружно ходим и пеем, другарски живот живеем. А Слънчо от-край време си свети все самичък. За да не му е мъчно, знаете ли какво съм намислил?

– Казвай, казвай!

– Намислил съм да го оженим, другарка да му намерим, та и той радост да види. Съгласни ли сте?

– Съгласни сме, съгласни!... Да живее Ежко! – еква ширинето.

А Слънчо слуша и му става драго-драго – ще скочи от небето, Само Лъвчо не снемал още пръст от чело.

– Що мислиш още, царю честити? – попитала го Мечката. – Добре е туй, дето дума Ежко! Да оженим Слънча! Стига е греел самичък!

Изправил се Лъвчо и рекъл:

– Не бързайте, братя, да хвалите Ежка! Помислете всички! Сега едно слънце грее, та лете едвам се търпи. А ако го оженим и му се родят слънчица, къде ще ни свърти. Ще изгорят и поля, и нивя, и гори! Вярно ли казвам?

– Вярно, вярно! – викнали всички. – Няма да го женим. Ще намислим друго.

Като чуло Слънцето тия думи, станало му много мъчно, замижало и

– цоп – сред морето!...

Изведнъж притъмняло. Станало студено. Ами сега? Що да правят? Ударват на молба.

И на женитба склонили дори. Ала Слънчо не излиза, та не излиза...

– Защо се плашите толкова, бе братя? – обадил се Петлю. – Аз да съм ви жив! Ей сега като запее, ще видите как Слънчо ще изгрее!

Пял Петлю три дни и три нощи. Ала Слънчо се в морето още.

Тъй ли? Като не може с песни, и друго Петлю знай.

Една сутрин той се хвърлил сред водата и излязъл мокър-мокреничък от краката до главата. А Слънчо понадникнал от морето и запитал:

– Защо, Петлю, си кахърен и трепереш?

– Остави се, Слънце ясно! Ако не бях слушал приятели да се женя, нямаше да се мъча и треперя. Ергенство, че пак ергенство!

Като чул тия думи, Слънчо златен се издигнал, па изгрял пак над морето. А петлето разтърсило мокри криле, па запяло:

– Кукуругу-у!

Оттогава до ден днешен Петлю все приплясва криле, преди да запее. Мисли си, че все са мокри от оня ден, когато накарал Слънча да изгрее.

А Ежко много трябва да се е засрамил, горкият, от лъва и другите животни, та оттогава и досега в бодли си крие лицето.

КРАЙ

© Ран Босилек

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

БИБЛИОТЕКА „ЯН БИБИЯН“
ХУМОР * ПРИКЛЮЧЕНИЯ * ЗАБАВНО ЧЕТИВО

Ран Босилек

ГАРВАН ГРАЧИ

Весели приказки и разкази

Подбор, редакция, бележка Дамян Дамев

Художник Ани Ралчева

Художествен редактор Георги Неделков

Технически редактор Катя Бижева

Коректор Емилия Кожухарова

Л. Г. V. Тематичен № 2584. Година 1972.

Дадена за набор на 5. VII. 1972 година.

Подписана за печат на 15. X. 1972 година.

Излязла от печат на 25. II. 1973 година.

Формат 1/32 84/108. Тираж 70 125. Печатни коли 13,75.

Издателски коли 10,43. Цена на книжното тяло 0,52 лева.

Цена подвързана 0,75, мека 0,56 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“

София 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3323>]